

Svenskerne paa Kronborg.

En historisk Roman.
Af H. F. Ewald.

— Første Del. —
(Fortsat.)

Lisbeth saa ned for sig, og Roserne paa hendes Kinder blusede endnu lidt stærkere, men da hun atter saa op, var Udtrykket i hendes blå Øjne af den Art, at Dahlberg berof burde have taget en Afsked og sparet lidt mere paa Komplikationer og sagde Ord. Han fik imidlertid ikke Hjerter. Det var en Nydelse for ham at tale med en saa søn, net og dannet, ung Pige som Lisbeth, og han var bleven overrasket ved at træffe en saa fager „Blomme“ i en dansk By, men intet mere. Det anede ham ikke, at hvert Ord, han sagde, blev gemt i Lisbeths Hjerter som en kostelig Stat.

Mittel fik nu snart nok af at høre paa artige Talemaader og sagde derfor, henholdende sig til Dahlbergs Ytring, at han rivedes bedst i Krig:

„I har sikkerlig staaet mangen haard Dyst igennem i denne og i den sidste Krig?“

„Vel har jeg siddet!“ svarede Dahlberg; „mangen Gang har jeg været siddet i Livsfare. Dog stærkede Gud mig naadig til denne Dag, han være evindeligt takket og prisset derfor! Hidtil fik jeg ikke mindre Rist. Dog er det ikke Umagen værd at tale meget derom; thi Krig er et Haandværk og en Vane. Man lærer snart at agte Rugler og Straa for livet værre end Sne og Hagel. Jeg har prøvet det, som værre er!“

„Hvad da?“ spurgte Mittel; „om I vil fortælle, høre vi hjertelig gerne til.“

Mittel var, som de fleste af hans samtids, en stor Men af mundblig Fortælling; han saa sjældent i en Bog og styede Læsning som en usødenlig Anstrengelse. Men han undte især at høre en Mand fortælle, hvad der viretelig var hendet ham, og det var ingen daarlige Smaa, da en livlig Stilbrøng om det selvoplevede forholder sig til en stregen Fortælling, som friske Blomster, hentede lige fra Stoven, til tørrede Urter.

Lisbeth bad med Tøine; men det var usødenligt at høre Dahlberg; han fortalte gerne og gjorde det godt. Desuden var han denne Aften i ualmindelig godt Lune. Hans Blod var paa Maren, som sad i en Stol og nikkede, da det var langt over hendes bante Sengetid, og han sagde derfor med et Smil:

„Jeg opholder kun eders gode Hustru; lad os opsætte det til en anden Gang!“

„H, Maren!“ sagde Mittel og saa derhen, „er du fændrunden, saa jeg du kun Sengen!“

„Vist er jeg ikke!“ svarede Maren vriden og rettede sig; men straks efter rejste hun sig dog og sagde: „Jeg vil se ud, om Jlden er sluttet; gaa du nu med, Lisbeth, det er over din Sengetid!“

„Nej, vist ikke!“ indvendte Mittel, „lad Lisbeth blive; hun ser mig ud, som kunde hun baage for to.“

„Som du vil, Mittel!“ svarede Maren og slog med Hæften, „men saa vil hun nok i Morgen føde det røde af Solen.“

Derpaa hørte hun Godnat og gik knejsende ud af Stuen, men da hun havde lukket Døren efter sig, mumlede hun: „Dreklæds Jomfru er sner at vogte — Mittel skal en Dag fange det, ja han skal!“

Men Mittel tog sig sin Hustrus Vortgang i Brede skammelig lei, stankede paa ny i Vægren og gav Lisbeth, hvad han talde et „lidt Fingersøl“ af den edle Druesaft. Saa bad han sin Gæst anden Gang om at fortælle, hvad der var hendet ham i den sidste Krig, og de bleve da sidende et godt Stykke ud paa Natten og lyttede til den svenske Herres livlige Fortælling om sine vidunderlige Handelser. Mittel var lutter Dre, undrede sig ofte, men nærede en lille Tvivl om Fortællingens Sandfærdighed. Lisbeth derimod troede hvert Ord, da hun havde en instinktmasig Følelse af, at Eric Dahlberg ikke gad prale. Hendes Øjne hang ved hans Læber, og Læseren kom nu og da i hendes Øjne ved at høre om hans Modgang og Lidelser, og hun glædede sig, naar han var frelst, og Lykken atter tilsmilede ham. Saa fattige havde Lisbeths selvsædelige Klæder hidtil været, og saa saa Nydelser af en edlere Art vare faldne i hendes Lod, at en Aften som denne i og for sig maatte blive uforglemmelig for hende.

Mittel hjalp til, at Fortællingens Tråd blev spunden længere ud, end det var paatænkt; han var en slittig Spørger, og Lisbeth fik saaledes adskillige Oplysninger om Dahlbergs Byrd og Ungdom, der tilfredsstillede en Nygerrighed, som hun længe i sit stille Sind havde næret.

Hun fik at vide, at hans fulde Navn var Eric Jonsen Dahlberg, og at han nylig havde slydt sit tre og tredive Aar, medens hun efter hans Ydre at dømme ikke en Gang fatte han Alders til tredive; at han, som han udtrykte sig, var sødt „til denne usle og elendige Verden“ i Stockholm, og at hans Fader havde været Landstrømmer i Værmeland; at han tidlig havde mistet sin Fader og derefter sin Moder, men at en Færdbrøder havde taget sig af ham, sørgt for hans Undervisning og bestemt ham for Kameralbanen. Han havde ogsaa først gjort Tjeneste ved det pommerke Kammerbæsen, men var derefter bleven Ingeniørofficer og havde som saadan ved Fortifikationsen fulgt den svenske Hær indtil Tredivaarstrigens Slutning.

Dahlberg talte bestedent nok om sig selv; men Sandheden skinnede dog igennem, og Lisbeth forstod, at han med sine udmærkede Coner, ved sin Fuld og sin ulastelige Vandel havde kæmpet sig op til det, han nu var. En Omstændighed hørte hun med særlig Glæde, nemlig at han var af borgerlig Fødsel, og hendes Hjerter bankede hurtigere, da hun fik det at vide.

Efter Krigen var han dragen paa Rejser, da det fra hans tidlige Ungdom havde været et brændende Ønske hos ham at se fremmede Lande, og nu indviede han sine Tilhørere med gløden Ord i sit Ungdoms-Evnermer, som var at naa til det hellige Land, sætte sin lydige Fod paa de Steber, hvor vor Herre og Frelser havde vandret, og hede ved den Grav, ved hvilken han var opstaaen. Herom talte han med en Fuld og Begejstring, som hentsatte Lisbeth

til Korsfaernes Dage, og hun delte hans Sorg, da hun hørte, at han trede Gange fra Italien havde givet sig paa Vej, men at han hver Gang maatte vende om for Tyrertrigens Skyld, da han drog over Land og paa Søen blev jaget af Svævere.

„Da saa jeg,“ sagde han, „at det ikke var Guds Villie, og jeg vendte min Hest mod Polen, kaldet derhen af min Herre og Konge, som da nys havde begyndt sit naafuldne Felttog.“

Lisbeth fulgte ham nu paa hans Rejse Nord paa og gennem Felttogets første Hændelser, indtil han den 18. September blev siddet til Audens hos Kong Karl og overlevede ham den Udfaldsrigtighed, Kongens Broder, Hertug Adolf, havde medgivet ham, da han traf ham i Italien. Herom sagde Dahlberg:

„Hans Majestæt havde den Naade at give mig sin Haand at kysse og sit ved Guds Tilfættelse saa god en Impression af min ringe Person, at han straks uden nogen Vildfarelse, udnævnte mig til Generalkvartermester-Løjtnant.“

Det forstod Lisbeth! Kong Karl maatte være en daarlige Menneftskender, tænkte hun, havde han ikke straks syntes om denne ridderlige Stikkelse og ikke tunnet læse i disse mandige og ærlige Øjne, hvad der boede i Heltens Bryst.

„Men“, svarede Dahlberg til, „som min Lykke altid var nøje forenet med min Ulykke, saa var mit Livs mørkeste Stund nær.“

Da hun fortalte ham den Hændelse, hvortil han havde sigtet, da han sagde, at han havde prøvet noget, der var værre end Krig — om den grufulde Pest, som rasede i Polen og i begge de kampende Hære, hvis Rakker den udhynede. Han tilbræde sit Ridt til Elbingen, da Sogdommen greb ham med frygtelig Magt, som han sad paa Hesten, og hvorledes han i Færdvildelse et helt Døgn igennem flaktede om i Stoben; han sendte sin Ridsnægt bort, da han i Vildelsen sølte en underlig Trang til at være alene, som om han flammede sig over sin Tilfættelse.

Saa gik det paa maa og saa gennem den uvejfare Stov, han faldt i Søvn paa Hesten, og Grenene ved i hans Klæder og saarede hans Hænder og Ansigt; utallige Gange steg han af Hesten og kastede sig ned paa den bare Jord, men Hesten blev dog hos ham, tro som en Hund.

„Et Guds Under var det,“ sagde han og saa paa Lisbeth, i hvis Øjne der glimtede Taarer, „at jeg blev uset og ikke traf paa polske Marodører, der sikkerlig havde udplyndret mig og kastet myrket mig uden Barmhjertighed; thi jeg havde flere Hundrede Daler af Kongens Penge i min Badsæk.“

Heltens Instinkt havde dog omsider ført dem begge til en Kro ved Stranden, og der traf han en fattig Fisker, som klagede sin Nød for ham. Da der i Dahlbergs Tilstand var indtraadt nogen Bedring, hørte han taalmodig paa ham, gav ham Øl og tilføjede en Almisse, hvorefter den fattige Mand takkede ham inderlig og nedbad Guds Belsignelse over ham.

„Denne Almisse,“ sagde Dahlberg, „frelste mit Liv; thi ikke saa faare mærkede Krovarten, hvorledes det var fat med mig, før han plad ud nægtede at herbergere mig, da han frygtede for at miste af Næring, hvis en pestig var i hans Hus, ja tilsidst lod han mig transportere ned til Stranden, lagde mig paa en Halmkæde og overlod mig til min Stæbne; men da sendte Gud den barmhjertige Fisker til mig, og han tog sig med kristelig Kærlighed af mig, ligesom Samaritanen tog sig af den værfarende i Hertens Lignelse.“

Jmidlertid, fortalte Dahlberg videre, turde Fiskeren hverken fæse ham til sin Hytte eller noget andet Sted hen; thi Strækten for Smitten var saa stor, at han derved kunde risikere sit og Dahlbergs Liv, og han vidste da intet bedre Raad end at lægge Dahlberg paa Halm i en Baad, føre dem ud i Søen og lægge dem for Anker, skjult mellem Rørene.

„Der saa jeg,“ sagde Dahlberg, „kun vernet af et gammelt Sæjl, udfat for Vind og Vejr i samfulde en og tyve Dage.“

„Guds Død!“ udbød Mittel, „det var haard Konfekt!“

„Saamænd!“ svarede Dahlberg, „og særlig fordi jeg maatte ligge i mine Klæder og Skøblerne med Sporer paa; da jeg siden kom under Tag, var mine Lemmer saa fjuvne, at Klæder og Skøbler maatte skæres af mig. Jeg led flere Smærter, men vidste ikke meget af mig selv; nød daglig ikke mere end et Stykke Brød saa stort som en Valsnød, men drak en utænklig Mængde Øl. Saa fik det da omsider Ende og Sogdommen sin Udgang i en Pesthuld; men hvad der maa kaldes et finbarligt Guds Under, er, at jeg ikke i min Vildelse og under de store Smærter sprang i Søen og druknede mig. Guds hellige Engle maa vel have holdt Bagt omkring mig, at hverken Satan forlede mig dertil, eller onde Mennefter som mig nær. Omsider kom jeg da til Fiskerens Hytte, og som baade han og hans Søn daglig havde set til mig i Baaden, saa plejede de og Fiskerens Hustru mig nu trolig i Land, indtil jeg var fuldstændig fælsbet.“

„Den Fisker,“ sagde Lisbeth rørt, „maa have været en ædelstiftet Mand.“

„Der sagde I et sandt Ord, Jomfru Lisbeth! Aldrig glemmer jeg Væbningen Jakob Rosenkrands's Navn; men er det ikke som en Løn fra Himmelen, at mens Jolt bøde af Pesten Væg om Væg med os, saa blev Fiskeren og hans Familie ganske og aldeles fri for denne grufulde Sogdom?“

„Vad Mittel og Lisbeth var af samme Mening; men deres Samtale blev pludselig afbrudt ved en heftig Gæen af Gaardens Lænkemand. Mittel gik ud for at se efter, hvad det havde at sige, og blev en Tid borte.

Dahlberg blev var, at Lisbeth sad der med et alvorligt Udtryk og i dybe Tanter.

„Lor jeg forsøge at gætte,“ sagde han smilende, „hvad I nu tænker?“

„Kære Herre!“ udbød Lisbeth rødvende og i en bønlig Tone; men hun sølte straks, at hun havde givet sig blot og fattede sig hurtigt.

„Jo, jo!“ sagde Dahlberg og hante med Fingrene paa Bægeret, „jeg ved eders Tanker saa godt, som jeg sender Møsten i dette Bæger, I tænkte — ringe Glæde for os, at Gud saa vidunderlig har opholdt denne Mand's

Liv, der nu tjener Danmarks Overvinder og bruger af sin Kraft til dets Stæde.“

„Hr. Dahlberg!“ sagde Lisbeth mildt og rolig, „jeg vilde ikke være en kristen Jomfru, ønskede jeg min Rætted Død, var han end min værste Fjende! men slet og utal-nemmelig maatte jeg være, glædede jeg mig ikke over den Mand's Frelse, der har vænet mine gode Plejeførelser og mig i denne Tunnult.“

Dahlberg sølte sig greben af Lisbeths varme Ord og af den Fromhed og Sjælsrenhed, der udtraalede fra hendes Øje.

„I gør mig stamfuld, Jomfru Lisbeth!“ sagde han med blød Stemme; „jeg er ikke værdig til den Tak.“

„Saa vil jeg nykte min Fordel,“ sagde Lisbeth med et skælmst Smil, „og rette det Spørgsmaal til eder — naar det da stredet i Stjernerne, at I hele eders Levetid skal blive Danmarks Fjende?“

„Jeg frygter ja, Jomfru Lisbeth.“

„Og tænker eders Konge ligesaa?“

„Jeg tænker som han — først naar Danmark er svenst Provins, bliver jeg danske Mand's Ven.“

„Underligt!“ udbød Lisbeth; „hvortil det Broder-had? Er vi dog ikke beslagtede Folk? Kan ikke Kong Karl regere lykkelig i Sverige, Kong Frederik i Danmark og Norge og være gode Venner og forbundne, saa vel som deres Underaatter?“

„H!“ sagde Dahlberg med et barsk Smil, „slig tan en lille Jomfru udklætte i sit fromme Sind; aldrig tilforn hørte jeg sig Tale og vil aldrig saa den at høre af Mand.“

Lisbeth saa ned for sig, som om hun søgte efter et nyt og bedre Argument i denne Disput, men Dahlberg tog igen Ordet og talte sig efterhaanden varm.

„De danske Konger,“ sagde han, „have engang i Fortiden siddet paa den svenske Kongestol og regeret alle tre Riger; men nu kommer Røden til os. En skal herse i Norden, og hvem tør nægte, at Karl den Tiende Gustav er de tre Kroners værdige Arving?“

„Arv følger af Ret,“ svarede Lisbeth takt; „hvor er Kong Karls Ret?“

„Hans store Gaver, hans Hærførersnilde, hans Sjælskraft og høje Sind, det er hans Arvebrev, hvilket Gud selv gav ham paa Buggen. Som et Lugtens Rik,“ vedblev Dahlberg med et Blit som Uppaglimt, „til Værelse og Frelse sendte Herren ham og os over dette Land og dette svenske Folk, der var nedfunden i Trældom, Læd og Vælsniet.“

Lisbeth blev ikke vred, skønt hun levende sølte disse Ords Overmod og Ublilighed; det var et stærkt Vidnesbyrd om hendes voksende Kærlighed, at den talende lige fuldt syntes hende sven at se til i sin Begejstring og Harme; det glædede hende endog, at han saaledes aabnede sit Hjerter for hende, og hun haabede at overvinde hans Stidfid.

„Kære Herre!“ sagde hun rolig og blidt, „er I en Kristen og kan tale saa? Dette er en uretfærdig Krig, Gud mishagelig. Som en Stimand kom Kong Karl denne Gang og faldt over en Fyrste, der nylig havde vist ham Gæstevenskab, og over et fredeligt Folk, der stode paa hans Gæstgæder og den nys sluttede hellige Fredspagt. Det mueligt, at det danske Folk har slumret en Tid; men nu er det vaagnt, man føver ikke for Tiden i København, takkes mig.“

Dahlbergs Kinder blegnede, og hans Øjne blev lyse af Harme. Mand blit ofte til Dreng, naar de høre Uret, og tabte Kong Karl sin Sag, da stod det vel heller ikke godt til med hans Mænds. Lisbeth studiede vel ved at se disse Tegn paa Vrede, men hun blev ikke bange, da hun havde et højt Mod. Saa sagde hun da heller intet formildende Ord, der kunde afværge Stormen; den brød løs, og den ridderlige, sindige Eric Dahlberg forløb sig til Gavn's.

„Jomfru Lisbeth!“ sagde han og rejste sig brat, „pleje de unge Jomfruer her til Lands at sere saa frit et Sprog? Da maa Barmhertigheden være slet i Danmark.“

„Har jeg talt for dristigt,“ svarede Lisbeth fatmødig, „da bør det fri mig for Vrede, at jeg i eders Øjne kun er et Barn.“

Men Dahlberg var saa opbragt, at han næppe hørte, hvad hun sagde.

„Var I en Ungerbend,“ vedblev han med skælvende Stemme, „ved Gud gik I nu paa Stand med mig som Fange til Kronborg!“

Hu brast Lisbeth ud i en hjertelig Latter og slog sine Hænder sammen.

„Jeg vilde ikke,“ sagde hun saa, „at I er Kong Karls velbestalte Fangevogter.“

Lisbeths Latterudbrud virkede paa Dahlberg som et kaldt Bad; han genvandt sin Fatning og satte sig igen med en forelegen Mine.

„I drive ikke den Spøg videre, Jomfru Lisbeth!“ sagde han og saa alvorlig op.

„I har Ret, kære Herre!“ svarede Lisbeth, pludselig lige saa alvorlig som han, „det var en slet Spøg; thi alle er vi i eders Magt — gamle og unge, Mand og Kvinder. Et Ord fra eder, og enhver af os maa vanfæmte i det mørkeste Hul i Kronborgs Kælder; men hantlede Eric Dahlberg saa mod en Jomfru, fordi hun lod Munden løbe, vilde han ikke være den Mand, jeg til dette Øjeblik har holdt ham for.“

Da Dahlberg saa ned for sig med en mørk Mine og tab, vedblev Lisbeth:

„Maa det dog være mig tilladt endnu at sige, at hvad jeg lagde Kong Karl til Last, ikke rammer eder. I maa jo lyde og følge eders Herre og Konge, der ene bærer Ansvar for Gud.“

„Jeg tager ikke mod den Absolution, Jomfru Lisbeth; thi jeg er en ærlig Mand og stuldede mig hidtil aldrig paa noget. Men sig mig, hvor mange af Kong Karls Mand, mener I vel, vilde have hørt saa lange og taalmodig paa eder, som jeg nu har gjort?“

„Ikke en!“ svarede Lisbeth med et straalende Blit; „men tænker I, at jeg vilde vove at tale saaledes til nogen svenst Mand uden netop til ham, der sov paa en Løjtnant i Røttenet for ikke at udjage en stakels stræmt Jomfru fra hendes Kammer?“

„Jomfru Lisbeth!“ sagde Dahlberg med et Smil, som viste, at nu var han atter ganske sig selv, „jeg vil ikke

anger disputere med eder; thi I er faa fuld og faa vel taaren for Tungebaandet, som var I en gammel Advokat, der i mange Aar havde procederet for Retten.“

„At, kære Herre! Jeg er en slet Advokat, thi jeg har tabt min Sag; jeg vilde jo vinde eder for Danmark.“

„Da havde I kun ringe Tanter om mig — tilgav mig, at jeg siger det — for store Tanter om eder selv. I maa vide en Gang for alle, at jeg er en god svenst Mand; jeg har intet godt Hjerter til Danmark. Lige fuldt er jeg eders Ven, om I ikke saa bryder Staven over mig; men et maa I mærke som et ufraavigeligt Vilkaar for vort Venfkap, om I sætter Pris paa det, og det er, at hvad I end siger mig og mine Landsmænd paa, mod min Herre og Konge maa I ikke rejse nogen Anklage eller tale fornærmelige Ord; thi jeg efter ham, som var han min og i, „ader, og hvert krænende Ord mod ham rammer mit eget Hjerter.“

„Gode!“ sagde Lisbeth og rejste sig, „jeg tager mod det Vilkaar; thi eders Uvenfkap vilde nedtrykke mig dybt. Saa takker jeg eder da for eders Godhed og byder eder tusinde Godnat!“

Hun smilede og nejede med Huden, og inden Dahlberg havde sundet sig, var hun ude af Stuen.

Han blev staaende med Haanden paa Bordet og saa til den Dør, der havde lukket sig efter det skøne Syn. Hendes veltvingende Stemme og det danske Sprog bleve Doner genløb endnu i hans Dren, Straalerne fra hendes sjælfulde Øjnes rene Dyb blændede ham endnu, ja først da hun var borte, og han stod ene i den tomme Stue, trængte det fulde Indtryk af hendes Sjælsødel og Huden gennem den haarde Stal, der dækkede hans Hjerter, og han fattede som i en Sum, hvilken søn, ædel og evnerig ung Pige hun var.

Kvinder havde indtil denne Dag kun gjort ringe Indtryk paa ham, thi til Krig og Hæder stod hans Hu, og Kong Karl, i hans Øjne Jordens største Helt, havde hele hans Hjerter; at tjene ham og vinde Udbelighed med ham, var Maalet for al hans Trængen; men i dette Øjeblik sølte han sig greben af en pludselig Søagthed, og han var allerede paa Vejen til Døren for at falde Lisbeth til bage og gøre hende Afvig for den Kulde, han havde vist hende, ja alt overvejet var han traadt op som den raa Kriger og havde ingenlunde gjort det svenske Navn Vre.

Des værre for Lisbeth gik denne bløde Stemning hurtig over, og han slap Dørtinken, som han allerede havde grebet. Hans Sty for at lade sig fange i en snuvt Piges Garn hjalp ham til i rette Tid at mindes de Ord, hun havde sagt om denne Krigs Uretfærdighed og det utrifkelige i hans Ansonnement. Han mente at være en god Kristen, og kendte ikke Guds Finger i den Meddør, Kong Karls Foretagende hidtil havde haft? Men viste Restsindningen for Uretfærdighed fra sig og kaldte sig Smaaalighed; men nu var han alt igen midt i Disputen; den Brod, Lisbeths dristige Ord havde efterladt, gik sin Vist i hans Hjerter, og det stærke Indtryk, hendes Huden og milde Væsen havde fremdragt, udbredtes.

Saa mindedes han da ogsaa, at hun var en dansk Pige, dansk med Lid og Sjæl; hun vilde aldrig kunne slutte sig til ham, han ikke til hende, og det lykkedes da da saa godt at lukke sit Hjerter og hørde sig, at da Mittel i Hansen fort efter traadte ind, var han igen den barske Kriger og den tjenstvige Officer.

„Kender I Oluf Stentintel?“ spurgte han brat og barsk.

„Hvad Slags Mand er han?“ Mittel saa op og studerede over den Forandring, der var foregaaet i Dahlbergs Væsen; men han var nu i saa lang Tid øvet i den Kunst at beherske og forstille sig, at han hverken røbede, hvad han sølte eller lod sig stramme af selve Spørgsmaalet.

„Stentintel!“ gentog han med en trostidig, eftertænksom Mine; „aa jo, jeg kender ham godt af Omtale og Udfænde. Han har det Lov paa sig at være en vdelig Ingeniør og en Mand, der røgter sin Gerning og ikke bryder sig om andet.“

„Han vil nu snart nyde stor Tillid,“ sagde Dahlberg og saa sin Væst skarpt ind i Øjnene; „han skal have Tillid med de ny Arbejder paa Fæstningen. Kongen er en ædel Herre, og om jeg tør sige det, da tror han under-tiden Folk for godt. I Hans Majestæts Sted vilde jeg dog have betænkt mig paa at tage en Mand i min Tjeneste, der havde nægtet at fæрге mig Trostabseden. Jeg havde label den Karl løbe, og hver dansk Mand, der nægtede at fæрге, satte fra sin Bestilling.“

„Det vilde med eders Tillæbelse være lovlig strengt,“ svarede Mittel rolig; „Regimentet gaar bedre med tendte Folk og Landsens egne Bærn. Jeg priser tværtimod Kongens Klogskab, saafom det jo dog er hans Agt at beholde disse Lande og blive en Fæder for os Danske.“

„En hellig Ed,“ sagde Dahlberg, „er et stærkt Baand, og det er saare langt fra, at Kongen endnu har Danmarks Rige i rolig og uomtvistet Eje.“

Det gab et lille Sæt i Mittel; thi han tænkte paa, at for Kong Karl selv havde en Ed ikke bundet stærkere end en stor Tråd.

„Man siger dog,“ svarede han i en hvæs Tone, „at Bærn lege med Rødder, de gamle med Eder. Havde Stentintel svoret til Kong Karl uden at være løst fra sin Ed til Kong Frederik, vilde jeg tro ham mindre.“

Dahlberg sendte sin Væst et mistroist Blit, hød ham med tolv Høflighed Godnat og gik ind i sit Sove-kammer for at sige Sengen.

Men i det lille Kammer ovenpaa knælede Lisbeth ved sin Seng, og en inderlig Bøn steg fra hendes ustyldige og tærlige Sjæl til Himmelen og nedbad Fred og Forsoning for hende selv og alle dem, hun elskede. Hun bad for sin Konge og sit Fædreland og for sine ulystlige Landsmænd, bad Gud om at ende deres Lidelser og denne ulystlige Krig; men hun bad ogsaa for sine Fjender, at deres Øjne maatte blive oplade for Sandhed og Ret og deres Hjerter blødgjorte. Saa bad hun da ogsaa til sidst for den Mand, der roste sig af, at han intet godt Hjerter havde til Danmark, og hun bad for ham saa varmt og inderligt, som hun den tan bede, der efter at hele sit Hjerter og af sin ganske Sjæl.

(Fortsættelse.)